

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/06-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora Ing. Bc. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Bc. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 4. októbra 2006 a následne poštou 5. októbra 2006 doručená sťažnosť súdneho exekútora Ing. Bc. K. M, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005.

Sťažovateľ uviedol, že 25. októbra 2002 mu Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) vydal poverenie č. 5803*026730 sp. zn. 38 Er 1944/02, na základe ktorého vykonával exekúciu na návrh oprávneného V., s. r. o., K. v likvidácii, proti povinnému R., s. r. o. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 1. augusta 2003 podal okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie.

Uznesením sp. zn. 38 Er 1944/02 z 3. marca 2005 okresný súd exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 2 286 Sk. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 18. mája 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 CoE 38/05 z 13. júna 2005 tak, že odvolanie odmietol a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ 18. júla 2005 dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005 dovolanie sťažovateľa odmietol a žiadnemu účastníkovi konania nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľ uviedol, že uznesenie dovolacieho súdu mu bolo doručené 4. augusta 2006.

Sťažovateľ je toho názoru, že tým, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, porušil jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ argumentoval tým, že uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie vydal vyšší súdny úradník, ale jeho odvolanie voči tomuto rozhodnutiu v časti týkajúcej sa náhrady trov exekúcie krajský súd odmietol ako neprípustné, pretože smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a to aj napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa z čl. 142 ods. 2 ústavy, ako aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok.

Sťažovateľ vyjadril aj názor, že uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie obsahovalo nesprávne poučenie, keď okresný súd v ňom uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok. Sťažovateľ sa však domnieval, že vzhľadom na to, že ide o rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, opravný prostriedok

proti rozhodnutiu je prípustný, a preto postupoval v súlade s ustanovením § 204 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak rozhodnutie obsahuje nesprávne poučenie, že odvolanie nie je prípustné, možno odvolanie podať do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a v náleze vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietané uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, zakázal mu pokračovať v porušovaní jeho práv, zaviazal ho uhradiť mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk a trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 142 ods. 2 ústavy súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 2 Exekučného poriadku ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

Podľa ustanovenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku účinného do 31. augusta 2005 proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku účinného od 1. septembra 2005 proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) je prípustné odvolanie. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 je odvolanie prípustné.

Podľa ustanovenia § 201 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje...

Podľa ustanovenia § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa ustanovenia § 254 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 31. augusta 2005 na exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa ustanovenia § 374 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sudca, ktorému je vec pridelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových

prostriedkov podľa osobitného predpisu, si môže vyhradiť vybavovanie určitých vecí zverených justičným čakaťom alebo súdnym úradníkom.

Podľa ustanovenia § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakaťom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (obdobne napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 136/06).

Ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom, a preto v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

Ústavný súd zistil, že v namietanom prípade okresný súd uznesením sp. zn. 38 Er 1944/02 z 3. marca 2005 na návrh sťažovateľa zastavil exekúciu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, pričom obsahovalo poučenie, že proti nemu nie je prípustné odvolanie. Proti uzneseniu okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov exekučného konania podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 38/05 z 13. júna 2005 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že smeruje proti uzneseniu, proti ktorému nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal sťažovateľ 18. júla 2005 dovolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku, pretože postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V dovolaní tiež uvádza, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a obsahuje chybu, v dôsledku ktorej došlo k nesprávnomu rozhodnutiu vo veci. V dovolaní sťažovateľ argumentoval, že rozhodnutie okresného súdu z 3. marca 2005 bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, a teda podľa čl. 142 ods. 2 ústavy mal byť podľa jeho názoru proti nemu prípustný opravný prostriedok. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že poučenie okresného súdu o tom, že proti rozhodnutiu nebolo prípustné odvolanie, bolo nesprávne a podľa jeho názoru krajský súd taktiež vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď jeho odvolanie odmietol.

V dovolaní sťažovateľ zároveň uviedol: *„Postup pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania však nie je upravený v Exekučnom poriadku, preto exekučný súd musí v súlade s § 254 O. s. p. rozhodovať podľa tretej hlavy O. s. p. a to najmä podľa § 151, ale aj podľa §§ 140 až 150. Rozhodnutie o trovách je preto vždy rozhodnutím podľa O. s. p... mám za to, že v časti výroku o trovách exekúcie odvolanie je prípustné a odvolací súd mal rozhodnúť po vecnej stránke a nie odmietnuť odvolanie.“*

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiadal, aby najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 CoE 38/05 z 13. júna 2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O dovolaní s'ážovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005 tak, že dovolanie odmietol a účastníkom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne vysporiadal s argumentáciou okresného súdu, ako aj s argumentáciou krajského súdu obsiahnutou v dovolaní napadnutom uznesení. Dovolací súd zároveň uviedol s'ážovateľom uvádzané skutočnosti ako dôvody dovolania.

Dovolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou a bez nariadenia pojednávania najskôr skúmal, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Zároveň poukázal na skutočnosť, že keďže dovolacie konanie bolo začaté pred 1. septembrom 2005, bolo potrebné ho dokončiť podľa Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 (§ 372l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa ustanovenia § 239 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods. 1 písm. g) a h), d) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 239 Občianskeho súdneho poriadku najvyšší súd konštatoval, že *„napadnuté uznesenie nevykazuje znaky uznesenia uvedeného v § 239 O. s. p. , nakoľko ním bolo odmietnuté odvolanie súdneho exekútora týkajúce sa náhrady trov exekučného konania“*.

Najvyšší súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania vychádzal aj z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ oprel podanie dovolania o dôvod zakotvený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Sťažovateľ podaním dovolania namietal aj vadu uvedenú v ustanovení § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, teda, že ako účastníkovi konania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vo vzťahu k sťažovateľom uvádzaným argumentom najvyšší súd okrem iného uviedol: *„Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd mylne aplikuje právo na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny predpis, ale ho nesprávne vyložil... Z ustanovenia § 202 ods. 2 O. s. p. vyplýva zásada, podľa ktorej proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok) odvolanie nie je prípustné, pokiaľ nie je výslovne ustanovené, že odvolanie prípustné je. Rozhodovanie súdu o trovách exekúcie v súvislosti so zastavením exekúcie upravuje § 203 Exekučného poriadku, a preto ho treba považovať za rozhodnutie vydané v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. V žiadnom z ustanovení Exekučného poriadku (v znení platnom v čase rozhodovania exekučného súdu) nie je zakotvená prípustnosť odvolania proti*

rozhodnutiu súdu o trovách konania pri zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku... Na uvedenej skutočnosti nemení nič ani fakt, že rozhodnutie exekučného súdu bolo vydané povereným zamestnancom súdu (vyšší súdny úradník), nakoľko tento je zo zákona oprávnený konať a rozhodovať na základe poverenia sudcu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku, s výnimkou rozhodovania o schválení príklepu súdom... Ústava Slovenskej republiky v čl. 142 ods. 2 výslovne upravuje možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom tak, že o ňom rozhoduje vždy sudca. Avšak zákonom č. 424/2002 Z. z. bol doplnený Občiansky súdny poriadok o § 374 ods. 4, ktorý umožnil podať odvolanie proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu.“

Na základe uvedených skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľovi nebola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň vyslovil názor, že odvolací súd v danom prípade správne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Najvyšší súd uviedol, že prípustnosť podania dovolania nemožno v danom prípade vyvodiť z ustanovenia § 239 Občianskeho súdneho poriadku a podľa jeho názoru konanie odvolacieho súdu nevykazovalo ani vady odôvodňujúce prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedených dôvodov dovolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd už vyššie spomenul, že ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

V namietanom prípade sťažovateľ namietal skutočnosť, že najvyšší (dovolací) súd odmietol jeho dovolanie proti rozhodnutiu krajského (odvolacieho) súdu, ktorým súd odmietol odvolanie podané proti prvostupňovému súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov exekučného konania. Sťažovateľ namietal, že v danom prípade jeho odvolanie podané proti rozhodnutiu okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom nemalo byť s poukazom na čl. 142 ods. 2 ústavy a ustanovenie § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku odmietnuté, pretože podľa jeho názoru „*vydať rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné podať odvolanie, vyšší súdny úradník nemôže*“.

Exekučný poriadok je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku špeciálnou právnou normou, pričom ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa aplikujú v prípade, ak chýba špeciálna právna úprava. V danom prípade všeobecné súdy aplikovali ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005, pretože exekučné konanie bolo začaté pred 1. septembrom 2005, a preto v súlade s ustanovením § 238 ods. 1 Exekučného poriadku sa malo dokončiť podľa skôr účinného zákonného znenia.

Občiansky súdny poriadok ako generálna právna norma v ustanovení § 202 ods. 2 zakotvuje, že odvolanie proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku je možné len vtedy, ak to tento zákon výslovne pripúšťa. S prihliadnutím na ustanovenie § 58 ods. 4 Exekučného poriadku odvolanie proti uzneseniu o zastavení exekúcie z dôvodu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku nebolo možné. Súčasná právna úprava exekučného konania účinná od 1. septembra 2005 v ustanovení § 58 ods. 5

Exekučného poriadku zakotvuje, že proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 je odvolanie prípustné. Z uvedeného vyplýva, že keďže v čase rozhodovania daná právna úprava neplatila, vzhľadom na ustanovenie § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nebolo možné uznesenie o zastavení exekúcie vydané podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku napadnúť odvolaním, a to ani v časti týkajúcej sa náhrady trov exekučného konania.

Obsah základnej normy zakotvujúcej právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je podrobne upravený vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, ktoré toto právo vykonávajú. Aj vo vzťahu k sťažovateľovej námietke o postupe všeobecného súdu v rozpore s čl. 142 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že toto základné ustanovenie má svoje odzrkadlenie v právnych predpisoch nižšej právnej sily, ktoré je potrebné s prihliadnutím na čl. 46 ods. 4 ústavy aplikovať. V tejto súvislosti je vhodná konštatácia najvyššieho súdu obsiahnutá v napadnutom uznesení sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005: *„V danom prípade totiž skutočne nie je rozhodujúce, či rozhodoval sudca alebo poverený zamestnanec súdu, odvolanie by nebolo rovnako prípustné, ak by o zastavení exekučného konania a o trovách exekúcie rozhodoval sudca. Z uvedeného zároveň vyplýva, že poučenie exekučného súdu o neprípustnosti odvolania proti jeho uzneseniu bolo správne.“*

Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005 nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa už nezaoberal.

Záverom ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na zistené skutočnosti, predovšetkým dátum vydania rozhodnutia odvolacieho súdu (13. jún 2005) a dátum podania dovolania (18. júl 2005), došlo pravdepodobne v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 160/2005 z 30. januára 2005 k chybe v písaní, keď najvyšší súd v dátume vydania rozhodnutia namiesto roku 2006 uviedol rok 2005. Táto skutočnosť však nebola predmetom skúmania ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006